

BED, BAD EN BROOD

Klucht in vier bedrijven

door

ANNE TERWISSCHA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BED, BAD EN BROOD** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANNE TERWISSCHA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2016 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jannelies – beheerder van de daklozenopvang (v/m)

Cora – haar hulpje (v/m)

Rob – dakloze (m); draagt altijd een gesloten doos bij zich

Pim – broer van Cora (m)

Astrid – vriendin van Pim (v)

Van Dijk – gemeenteambtenaar (m/v)

Eduard – assistent van Van Dijk (m)

Margot – zus van Jannelies (v)

DECOR:

Op het toneel staan drie bedden. Rechts is de uitgang naar buiten. Links is een deur naar de douche en toiletten. Achter is een uitgang naar de keuken en het kantoor van Jannelies.

Op het toneel staat een eettafel met een paar stoelen en een servieskast. Verdere aankleding naar eigen inzicht.

EERSTE BEDRIJF

(Nabij de uitgang staat een winkelwagen met zwerversspullen; Rob

ligt in het linkerbed en snurkt; Jannelies en Cora komen op via rechts)

JANNELIES: Goedemorgen iedereen. *(kijkt rond)* Ach, het is natuurlijk alleen Rob. *(hij snurkt)* Zo, wat kan die snurken. Nog een geluk dat hier verder geen daklozen zijn. Daar kan een mens toch niet bij slapen? *(Rob snurkt)* Maar nu moet hij toch wakker worden. Een nieuwe dag wacht.

CORA: Zal ik het maar doen, Jannelies? Je weet hoeveel moeite het elke ochtend kost.

JANNELIES: Nee Cora, ga jij het ontbijt maar klaarmaken. Ik red me wel met Rob. Hij zal me toch niet aanvallen?

CORA: Nee, maar dat scheelt anders verrekt weinig, elke ochtend. Succes. Als je hulp nodig hebt, dan hoor ik het wel. *(Cora af via achter)*

JANNELIES: *(kijkt twijfelend naar Rob)* Nou, dan moet het maar. *(schudt hem met uitgestrekte armen)* Rob, wakker worden. *(Rob slaat woest om zich heen en stoot wat kreten uit)* Rob, kalm. Ik ben het, Jannelies.

ROB: *(gaat rechtop zitten)* Huh, waar ben ik?

JANNELIES: Je bent in de daklozenopvang, zoals altijd.

ROB: Mijn spullen? Waar zijn mijn spullen?

JANNELIES: *(wijst naar de winkelwagen)* Daar ligt alles.

ROB: *(gaat op bed zitten)* Nou, niet alles. *(pakt zijn doos onder het bed vandaan)* Sommige dingen houd ik het liefst zo dicht mogelijk bij me.

JANNELIES: Hè Rob, ik zou toch graag een keer zien dat je niet met je kleren aan gaat slapen. Hang ze gewoon in die klerenkast op. In je kleren slapen is onfris.

ROB: Dat kan zo zijn, maar als hier brand komt, wat moet ik dan? Ik heb dat al eens meegemaakt, weet je nog? Daar stond ik midden in de nacht in mijn onderbroek op straat. Letterlijk. Alles kwijt. En dat gaat mij niet nog eens gebeuren. Als deze tent afbrandt, dan heb ik tenminste mijn kleren nog.

JANNELIES: Ja ja, het is al goed. Ga nou maar douchen. Cora maakt het ontbijt klaar. *(Rob staat op en neemt de doos en zijn schoenen mee naar de douche)* Rob, gaat die doos mee onder de douche?

ROB: Je weet maar nooit wat er anders mee gebeurt. Ik houd hem in het oog. *(Rob af via links; Cora op via achter)*

CORA: Is het weer gelukt om Rob wakker te maken?

JANNELIES: Ja, en zonder kleerscheuren ditmaal.

CORA: Ach, die Rob. Het is toch een lieverd. Zodra ie eenmaal wakker is, tenminste. Hij heeft maar geluk dat hij als dakloze bij ons terecht kan.

JANNELIES: Ja, zolang het duurt.

CORA: Hè? Zolang het duurt? Wil je ermee stoppen?

JANNELIES: Nee, ben je gek? Dit is mijn lust en mijn leven. Maar ik heb geen goed gevoel bij die gemeenteambtenaar die vanochtend langs wil komen om eens met mij te praten. Een zekere meneer Van Dijk. Nog nooit gehoord van die kerel.

CORA: Praten? Waarover? Dit pand is niet van hen. We krijgen geen cent subsidie van ze. Of zou het daar over gaan? Dat ze ons willen gaan financieren?

JANNELIES: Haha, dat zou een grap zijn, de gemeente die uit zichzelf aanbiedt om ergens geld in te steken. Maar nee, dat doen ze nooit. Vooral niet als ze horen dat we maandenlang alleen maar Rob hebben die hier onderdak vindt.

CORA: Maar dat hoeven zij toch niet te weten?

JANNELIES: Natuurlijk niet. Maar ik zou een stuk geruster zijn als ik zou weten waar ze het met me over willen hebben.

CORA: We krijgen toch al niks van ze, dus wat kunnen ze ons maken? Hoe erg kan het zijn?

JANNELIES: Misschien maak ik me zorgen om niets. Laten we het hopen. Ik ga nu in ieder geval zorgen dat ik mijn administratie paraat heb, voor als hij daarom vraagt. Dek jij de tafel vast?

CORA: Natuurlijk. (*Jannelies af via achter; Cora haalt servies en bestek uit de servieskast*) Stoppen met deze opvang. Ik moet er niet aan denken. Wat moet ik dan doen? (*Astrid op via links*)

ASTRID: Goedemorgen Cora.

CORA: Hé Astrid, wat klink jij opgewekt.

ASTRID: Ja, vind je het gek? Vandaag ga ik na jaren wachten eindelijk officieel samenwonen met je broer.

CORA: Eindelijk, inderdaad. Dat heeft lang geduurd.

ASTRID: Veel te lang. Ik had de stap al veel eerder willen zetten. Maar ja, hij wilde nooit. Dat hoeft toch niet zo nodig, zei hij dan. We kunnen toch ook van elkaar houden als we niet samenwonen?

CORA: Oh ja, dat herken ik. Pim kan zo'n schijterd zijn.

ASTRID: Ik heb hem gewoon voor het blok gezet. Of we gaan samenwonen, of ik zoek een andere man.

CORA: Goede zet. Toen had hij natuurlijk geen andere keuze.

ASTRID: Nou, zelfs daar moest hij over nadenken. Maar op het eind koos hij eieren voor zijn geld. Ik mocht eindelijk bij hem intrekken.

CORA: Gefeliciteerd. En is alles met de verhuizing goed gegaan? Ik

had wel willen meehelpen, maar ja, mijn rug.

ASTRID: Dat geeft niet, dat weet ik toch? Gisteren zijn mijn spullen overgegaan. Alles staat nu bij hem. Ik heb wel wat oude zooi van hem weg moeten doen om plaats te maken. Wat een verschrikkelijke smaak heeft die man.

CORA: Behalve wat jou betreft.

ASTRID: Haha, inderdaad.

CORA: Nou, welkom in de familie. Gaan jullie het vandaag nog vieren?

ASTRID: Dat zou ik wel willen, maar dan moet ik eerst weten waar meneer zit. Hij ging er zo plotseling vandoor vanochtend. Ik kwam even kijken of hij hier bij zijn zus zat.

CORA: Nee, ik heb hem niet gezien. Moet ik helpen zoeken?

ASTRID: Laat maar, hij komt vanzelf weer boven water. Ik ga nu de sleutels van mijn oude woning inleveren. Dan is dat maar geregeld.

CORA: Als ik Pim nog zie, dan laat ik hem weten dat je hem zoekt.

ASTRID: Oké. Bedankt en tot later. *(Astrid af via rechts)*

CORA: Zo'n leuke vrouw, die Astrid. Veel te goed voor Pim. Hij zou een schop onder zijn kont moeten hebben dat ie haar zo behandelt. Misschien dat ik als zijn zus die taak op me moet nemen. *(Margot op via rechts)*

MARGOT: *(kijkt onwennig om zich heen en ziet Cora)* Goedemorgen.

CORA: Goedemorgen mevrouw. Heeft u zich vergist?

MARGOT: Vergist? Waarom denkt u dat?

CORA: Het ziet er naar uit dat u op zoek bent naar de eetzaal van een sjiek hotel. Dat is niet hier. Dit is de daklozenopvang.

MARGOT: Dat treft. Daar moet ik juist zijn.

CORA: Oh, mevrouw wil een gratis ontbijtje meepakken?

MARGOT: Nee nee, dat is het niet. Ik heb al ontbeten.

CORA: Of komt mevrouw hier om een lekkere man op te pikken?

MARGOT: Brr, de gedachte alleen al. Nee, ik ben hier voor mijn zus Jannelies. Zij werkt hier toch? Helaas moet ik zeggen.

CORA: Bent u de zus van Jannelies? Het zal toch niet waar zijn? Wacht ff, dan ga ik haar roepen. *(opent deur achter)* Jannelies, je zuster wil je spreken. *(even stil)* Ja, zo'n opgedirkte muts. *(loopt terug naar Margot)* Ze komt eraan, mevrouw. *(Jannelies op via achter)*

JANNELIES: Margot! Dat ik jou hier nog eens zou aantreffen. Wat brengt jou hier?

CORA: Misschien zoekt mevrouw onderdak?

MARGOT: Ik moet er niet aan denken! Stel je voor dat ik hier de nacht zou moeten doorbrengen!

CORA: Excuses mevrouw dat het hier het Hilton niet is. Maar ja, het is dan ook een noodvoorziening, hè?

JANNELIES: Cora, ga jij anders even het brood en het beleg halen. Ik spreek wel even met mijn zus.

CORA: Okido. Maar pas op voor haar, hè? Ik ken dat soort types. Voelt zich overal te goed voor, maar wil wel graag alles gratis krijgen. (*Cora af via achter*)

MARGOT: Wie is dat in hemelsnaam?

JANNELIES: Dat is Cora, mijn hulp in deze daklozenopvang. Ze is een beetje grofgebekt, maar ze heeft een hart van goud. Je moet haar even leren kennen.

MARGOT: Nou, liever niet.

JANNELIES: Maar wat kom je hier doen? Is er iets ergs gebeurd? Alles goed in de familie?

MARGOT: De familie mankeert niets, maar er is wel iets ergs gebeurd.

JANNELIES: Wat dan? Kan ik je helpen?

MARGOT: Jij werkt hier. Dat is wat erg is. En je kunt me helpen door een andere baan te accepteren die ik je kom aanbieden.

JANNELIES: Oh, is dat het? Het bekende verhaal? Wanneer houd je daar nu eens over op? Hoe vaak moet ik nog zeggen dat ik hier helemaal gelukkig ben?

MARGOT: Gelukkig? Hier? Waar zwervers met luizen komen?

JANNELIES: Dat zijn mensen, Margot. Net als jij en ik. Mensen in nood. En hier geven wij die mensen de hulp die ze nodig hebben. Bed, bad en brood.

MARGOT: Dat is heel nobel van je, maar moet jij dat per se doen? Is daar niet iemand anders voor te vinden?

JANNELIES: Waarom zou ik dat niet doen?

MARGOT: Omdat jij daar te goed voor bent! Jij hebt zoveel talenten. In een andere baan zou je veel beter tot je recht komen.

JANNELIES: En wat voor soort baan zou dat dan moeten zijn?

MARGOT: Wel, toevallig is er bij mij op de afdeling een vacature ontstaan voor een assistent van de beleidsmedewerker. Ik moest gelijk aan jou denken.

JANNELIES: De assistent van de beleidsmedewerker. Laat me eens raden. Die beleidsmedewerker ben jij.

MARGOT: Inderdaad, je moet ergens beginnen, nietwaar? Dit is een gouden kans voor je, Jannelies. Eindelijk kun je hier weg!

JANNELIES: Maar ik wil hier niet weg!

MARGOT: Dat meen je niet.

JANNELIES: Dat meen ik wel. Ik houd van deze opvang, Margot. Ik

houd van de mensen die we hier kunnen helpen. Hun dankbaarheid geeft me veel meer voldoening dan een baantje bij de gemeente waar jij zit.

MARGOT: Je weet niet wat je zegt.

JANNELIES: Dat weet ik wel. Accepteer het nou, Margot. Jij bent gelukkig met je baan als beleidsmedewerker bij de gemeente en ik als beheerder van een daklozenopvang. Probeer dat nou niet te veranderen. Dat heeft geen enkele zin.

MARGOT: Dat zeg je alleen maar omdat dit het enige wereldje is dat je kent. Als je eenmaal bij mij werkt, dan vraag je je af hoe je het hier ooit hebt kunnen volhouden. Weet je dat ik gevaar loop door jou deze vacature aan te bieden? Ik moet de schijn van vriendjespolitiek voorkomen.

JANNELIES: Dat waardeer ik enorm, maar daarom hoef ik die vacature nog niet te accepteren. Dit is de baan die bij mij past, net als dat de baan van beleidsmedewerker bij jou past. We doen beiden waar we goed in zijn. Ik zou jouw baan niet aankunnen en jij die van mij niet. Zo simpel is dat.

MARGOT: Ik jouw baan niet aankunnen? Ha, dacht je dat? Wat is daar zo moeilijk aan?

JANNELIES: Moeilijk? Niets. Maar jij houdt het hier nog geen dag vol.

MARGOT: Oh, denk je dat?

JANNELIES: Ik weet het zeker.

MARGOT: Luister Jannelies, als jij deze tent kunt runnen, dan kan ik dat ook. En waarschijnlijk zelfs beter.

JANNELIES: Oh, denk je dat?

MARGOT: Ik weet het zeker.

JANNELIES: Nog geen dag, zeg ik je. Daar durf ik alles onder te verdedden.

MARGOT: Oh ja? Alles?

JANNELIES: Eh, bij wijze van spreken.

MARGOT: Ik krijg opeens een heel gek idee. Als je toch zo zeker van je zaak bent, dan heb ik een voorstel voor je.

JANNELIES: En dat is?

MARGOT: Ik kom hier een dag werken. Morgen, laten we zeggen. En als ik dat volhoud, dan accepteer jij de baan die ik je aanbied.

JANNELIES: Dat red je niet.

MARGOT: *(steekt hand uit)* Dan hebben we een deal?

JANNELIES: *(twijfelt)* Eh.. dat zou ik ook weer niet zo snel willen zeggen. *(Margot maakt kippengeluiden; Jannelies schudt haar hand)* Dan hebben we een deal. Maar ho, wat zit er voor mij in?

Wat als je het niet volhoudt?

MARGOT: Zeg maar wat je wilt.

JANNELIES: In dat geval wil ik dat je mij nooit meer lastigvalt met vacatures...

MARGOT: Afgesproken.

JANNELIES: ... en dat je hier een nacht komt slapen.

MARGOT: (*schrikt*) Hier?

JANNELIES: Ja, om eens te ervaren hoe het is om als dakloze te leven. Wel, wat zeg je ervan? Hebben we nog steeds een deal? Of ben je bang geworden?

MARGOT: Bang? Ik? Natuurlijk niet. We hebben nog steeds een deal. Laten we deze afspraak op papier zetten.

JANNELIES: Dat is goed. Kom maar mee naar mijn kantoor. (*Cora op via achter met brood en beleg*)

JANNELIES: Cora, mag ik je voorstellen aan onze nieuwe medewerker Margot?

CORA: Zij? (*schiet in de lach*) Dat meen je niet serieus.

JANNELIES: Het is echt waar. Ik wil graag dat Margot morgen de hele dag met je meeloopt en alle dingen doet die we hier doen. Dus het wekken van de gasten, het regelen van het ontbijt, de boodschappen doen voor het warme eten 's avonds en natuurlijk ook het koken.

MARGOT: Ik verheug me op onze samenwerking, Cora. (*Margot af via achter*)

CORA: (*trekt Jannelies terug*) Maar dat houdt die troela nooit vol.

JANNELIES: Margot meent van wel, dus dat gaan we morgen meemaken.

CORA: Dan gaan we inderdaad wat meemaken. En waarom wil ze dit doen?

JANNELIES: Het is gewoon een weddenschap tussen twee zussen. En die gaan we nu bekrachtigen. (*Jannelies af via achter*)

CORA: Een weddenschap. Hoe gek kun je het bedenken? En ondertussen zit ik morgen lekker opgescheept met dat mens. (*Van Dijk en Eduard op via rechts*)

VAN DIJK: Goedemorgen.

CORA: Och lieve help, nog zo'n stel. Jullie denken echt dat het hier het Hilton is, hè? Als het maar gratis is. Ksst, wegwezen!

VAN DIJK: Pardon mevrouw, ik denk dat u zich vergist.

CORA: Dat lijkt me sterk. Ik herken een profiteur als ik er één zie.

VAN DIJK: Mevrouw, ik ben Van Dijk, afdelingschef Wonen bij de gemeente. Ik heb een afspraak met de beheerder. Bent u degene die ik zoek?

CORA: (*schrikt*) De gemeente? Oh, wat heb ik gezegd? Nee, de beheerder is er niet. Die is even aan het uitrusten. Doodmoe is ze. We hebben net voor tientallen daklozen het ontbijt geserveerd. Wat zeg ik? Honderden. Het was een gekkenhuis, zoals altijd. Het is zo nuttig dat deze opvang er is voor die mensen.

VAN DIJK: Honderden daklozen hè? En die slapen allemaal op deze drie bedden?

CORA: Oh, ze slapen overal. Op de vloer, in de keuken, in de wasruimte... Je struikelt hier 's ochtends over de mensen. En daar moeten wij het brood voor smeren. Vandaar dat Jannelies nu doodop is. Maar ik haal haar wel even, hoor. Een mens kan ook nooit even rustig zitten. (*Cora af via achter*)

EDUARD: Hoort u dat, meneer Van Dijk? Honderden daklozen. Dan is deze opvang toch wel nuttig, hè?

VAN DIJK: (*geeft Eduard een klap op zijn hoofd*) Stommeling, heb je niet in de gaten dat ze ons wat op de mouw lopen te spelden? Honderden daklozen. Laat me niet lachen. Zie jij er hier eentje?

EDUARD: Eh nee...

VAN DIJK: Nou dan. Nee, het is maar goed dat we hier zijn gekomen om te kijken wat er echt gebeurt. Deze opvang kan wel opdoeken zo te zien. Niemand maakt er gebruik van. Iedereen heeft een dak boven zijn hoofd. En dat komt ons goed uit.

EDUARD: Oh ja? Hoezo?

VAN DIJK: Omdat het dan niet erg is als wij er zorg voor dragen dat deze tent gaat sluiten. Stel je de publieke opinie voor als deze opvang dichtgaat, terwijl er nog volop gebruik van wordt gemaakt. Maar als deze opvang geen nut meer heeft, dan komen er ook geen protesten als ie sluit.

EDUARD: Maar waarom wilt u deze opvang weg hebben? Ze doen hier toch niemand kwaad?

VAN DIJK: Omdat de gemeente dit pand nodig heeft, daarom. (*geeft Eduard weer een klap op zijn hoofd*)

EDUARD: Hé, houd eens op met mij te slaan.

VAN DIJK: Deze plaats is uitermate geschikt voor een warenhuis dat een projectontwikkelaar wil laten bouwen. Ze hebben al contact met ons daarover. Helaas is dit pand het enige in de straat dat niet in bezit van de gemeente is.

EDUARD: Oh nee? Van wie is het dan? (*Van Dijk heft zijn hand*). Hé, niet slaan!

VAN DIJK: Van de woningbouwvereniging. Die heeft het in haar goedheid in bruikleen gegeven aan de medewerkers van de daklozenopvang.

EDUARD: Nou, dan kopen we het pand toch van hen?

VAN DIJK: Dat kan toch niet zomaar? Denk aan wat de mensen zullen zeggen. Nee, we moeten het strategisch aanpakken. Ik ga vanmorgen de beheerder vragen om vrijwillig te stoppen met deze tent. Maar als ze dat weigert, en dat zal ze waarschijnlijk doen, dan stappen we over op plan B. In dat geval moeten we de woningbouwvereniging een goede reden geven om dit pand aan ons te verkopen.

EDUARD: En wat is die reden?

VAN DIJK: Als blijkt dat zich hier malafide praktijken plaatsvinden, dan heeft de woningbouwvereniging een goede reden om dit pand aan ons over te doen.

EDUARD: Maar vinden zich hier malafide praktijken plaats?

VAN DIJK: Ik ben blij dat je het vraagt. Want daar heb ik jou voor nodig.

EDUARD: Mij?

VAN DIJK: Ja, jij moet hier incognito rond gaan lopen om te kijken wat er allemaal gebeurt. *(Eduard kijkt vragend)*. Incognito. In vermomming.

EDUARD: In vermomming? Als wat moet ik mij vermommen?

VAN DIJK: Goede vraag. Als wat zou je je moeten vermommen om niet op te vallen in een daklozenopvang?

EDUARD: *(komt langzaam tot inzicht)* Als een zwerver?

VAN DIJK: Goed geraden! Dat is wat jij gaat doen. Als wij hier straks weggaan, dan regel ik een vermomming voor jou. Morgen kom ik je hier afleveren als een gevonden zwerver. En daarna is het aan jou om hier te observeren en te rapporteren.

EDUARD: Ik weet niet of ik daar zin in heb.

VAN DIJK: Je hoeft er ook geen zin in te hebben. Het is werk.

EDUARD: Maar ik weet helemaal niet wat ik moet doen als zwerver.

VAN DIJK: Dat is niet zo moeilijk. Wat denk je dat zwervers de hele dag doen?

EDUARD: Eh... niks?

VAN DIJK: Precies. En dat ga jij dus ook doen. Helemaal niks. Alleen maar kijken. Op het werk lukt je dat ook, dus dat moet nu ook geen moeite kosten. *(deur achter gaat open; Jannelies en Margot staan in de deuropening, Margot staat voorop, ziet Van Dijk en vlucht terug. Jannelies komt op)*

JANNELIES: Goedemorgen, u wilde mij spreken?

VAN DIJK: Inderdaad, laat ik mij voorstellen. Ik ben Van Dijk, afdelingschef Wonen bij de gemeente.

JANNELIES: *(schudt zijn hand)* Ik ben Jannelies, beheerder van de

daklozenopvang. Aangenaam. Tenminste, ik hoop dat deze kennismaking aangenaam is.

VAN DIJK: Oh, daar twijfel ik niet aan. Dit is trouwens mijn assistent Eduard, maar dat is niet zo belangrijk. Wat wel belangrijk is, is de reden van mijn komst.

JANNELIES: U komt informeren of de gemeente een financiële bijdrage kan leveren aan deze opvang?

VAN DIJK: Pardon, wat zegt u?

JANNELIES: Hahaha, sorry, als je een ambtenaar aan het schrikken wilt maken, dan moet je over geld beginnen.

VAN DIJK: Oh juist, ik begrijp het (*lacht als een boer met kiespijn*) Maar ter zake. Mevrouw, ik kom namens de gemeente kijken hoe het met deze opvang gaat.

JANNELIES: Uitstekend, dank u wel voor uw interesse.

VAN DIJK: U dient hier een maatschappelijke functie?

JANNELIES: Oh, absoluut. De stad zou er zo anders uitzien als wij er niet waren. Stelt u zich eens voor dat al die daklozen anders onder bruggen of in parken zouden slapen.

VAN DIJK: Ach, wat interessant. En hoeveel mensen worden hier gemiddeld per nacht opgevangen?

JANNELIES: Och, eens kijken. (*begint stil te tellen op haar vingers*)

VAN DIJK: (*na een poosje*) Mevrouw, dit duurt te lang. Misschien moet u de boeken erbij halen? Die zou ik sowieso graag willen inzien, als dat mag.

JANNELIES: Eh nee, ik ben er al uit. Het is er één momenteel. Ja, één. Maar dat zegt niets hoor. Voor je het weet stroomt het hier weer vol. Je moet overal op bedacht zijn, nietwaar?

VAN DIJK: Eén dus. En die ene dakloze, wie mag dat zijn? (*Rob op via rechts, met doos*)

ROB: Zo, weer lekker gedoucht. Nu een ontbijtje. (*ziet Van Dijk*) Oh, er zijn nog meer gasten, zie ik. Kom je mee eten, makker?

VAN DIJK: (*tegen Jannelies*) Is dit hem?

JANNELIES: Ja, dit is Rob. Een aantal maanden geleden brandde zijn huis af. Sindsdien zit hij hier.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto